

Arrest

nr. 93 064 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Imo state en behorende tot de Igbo etnie, via uw vader, een Igbo uit Owerri. Uw vader trouwde echter een Hausa-vrouw uit Kano en u werd op X in X, Fagge Local Government Area (LGA), waar u opgroeide en naar school ging. Van beroep was u taxichauffeur. Na de dood van uw ouders verhuisde u naar Nassarawa LGA, ook in Kano, niet zo ver van uw vroegere woonplaats. U stelde een vriend, X, voor om samen uw huis te betrekken, aangezien u wist dat hij met veel mensen samenwoonde en u hem wilde helpen. Op 19 november 2011 kwam u terug van Karuna, waar u met uw taxi een vrouw had afgezet. Op de terugweg reed u langs een huis waar verschillende mannen samenzaten in een oud huis dat niet bewoonbaar leek. Ze riepen eerst

naar u, maar u durfde niet naar hen toegaan op die afgelegen plaats. Nadien hoorde u hen roepen dat ze u zouden vermoorden. U reed verder en gaf bij het politiekantoor aan dat u een groep verdachte mannen gezien had, aangezien in het nieuws steeds gevraagd wordt verdacht gedrag te rapporteren in verband met de recente aanslagen door de groep Boko Haram. U toonde een politieagent – Abubakar, die u reeds kende omdat u hem af en toe vervoerde – waar u de mannen gezien had. Hij vertelde u achteraf dat ze inderdaad van Boko Haram waren en dat sommigen konden gearresteerd worden, terwijl anderen vluchtten. Nadien kreeg u een brief waarin stond dat u de volgende zou zijn. U werd sindsdien regelmatig aangevallen. Op 17 december 2011 werd uw vriend Daniël vermoord, omdat ze hem voor u aanzagen. Er werd een brief achtergelaten waarin Boko Haram de moord opeiste. Nadien kreeg u opnieuw een brief, waarin stond dat ze hun doelwit gemist hadden. Sindsdien probeerden ze u op allerlei manieren te pakken te krijgen. Zo werd uw taxi begin januari beschoten door twee jongens en werd u op een dag ook gekidnapt door vier mannen, maar u werd bevrijd toen de mannen aan een controlepost werden tegengehouden door de politie. Intussen verweet de vader van Daniël u de dood van zijn zoon. Hij hield u verantwoordelijk en zei dat hij wraak zou nemen. Het is u niet duidelijk of de beschieting van uw wagen en uw ontvoering het werk waren van Boko Haram of van de vader van Daniël. Op 20 januari 2012 vonden er in Kano state verschillende aanslagen plaats, u spreekt van vijf locaties waar politiestations in brand gestoken werden, in vijf LGA's. Ook uw huis werd afgebrand. U denkt dat u specifiek geviséerd werd, omdat uw huis het zwaarst beschadigd was, en de huizen er omheen minder. Sinds 20 januari zwierf u rond in Kano, tot u eind februari Nelly opnieuw tegenkwam, een blanke vrouw voor wie u regelmatig werkte als chauffeur telkens wanneer ze in Nigeria was. Zij hielp u op 9 april 2012, paasmaandag, het land verlaten. Op 10 april 2012 kwam u met de trein vanuit Parijs naar België en u vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door Boko Haram, een religieuze groep en door de vader van Daniël. Daniël werd in uw plaats vermoord door Boko Haram, omdat jullie op elkaar lijken en ze hem met u verwarden (zie gehoorverslag CGVS p 9, 10).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de vervolgingsfeiten die u aanhaalt zich enkel in Kano state afspelen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is het voor een jongeman in Nigeria mogelijk om zich elders te hervestigen in het geval van vervolging door een religieuze groep, zelfs wanneer deze groep gefinancierd wordt door de overheid (zie informatie administratief dossier), wat bij Boko Haram duidelijk niet het geval is. Boko Haram is immers een radicale religieuze groepering die door de overheid wordt bestreden en vervolgd (zie informatie administratief dossier). Men mag verwachten dat iemand die internationale bescherming vraagt, eerst een intern vluchtalternatief in overweging neemt, vooraleer zijn land van herkomst te verlaten. U bent echter rechtstreeks vanuit Kano State naar Europa vertrokken. Uw verklaring dat u nooit ergens anders leefde dan in Kano (zie CGVS, p. 18) is niet afdoende om geen interne vlucht te overwegen. U verklaarde immers een etnische Igbo te zijn, een etnische groep die in andere staten dan Kano state voorkomt (zie informatie administratief dossier). U spreekt bovendien Hausa, Pidgin en een beetje Igbo (zie CGVS, p. 3), zodat u ook vanuit taalkundig standpunt verschillende alternatieven had om u elders in Nigeria te vestigen.

Bij de vervolgingsfeiten die u aanhaalt kunnen bovendien de volgende bedenkingen geformuleerd worden.

U stelt dat u op 19 november 2011 mensen van Boko Haram zag in hun schuilplaats en dat u de politie belde om dit aan te geven (zie CGVS p. 9). Het kost u opvallend veel moeite om de gebeurtenissen op deze dag concreet te omschrijven. Gevraagd naar details over de schuilplaats waar u hen zag blijft u eerst erg vaag. U stelt dat u hen zag in Nassarawa LGA. Gevraagd waar exact u hen zag stelt u vervolgens dat de plaats geen adres heeft, maar dat het een dorp is. (zie CGVS p. 10). Wanneer u een derde maal gevraagd wordt waar u de leden van Boko Haram gezien had stelt u dat het een afgelegen dorp in Nassarawa lga was en gevraagd hoe dit dorp heet stelt u uiteindelijk dat het Koruna heet (zie CGVS p. 11). In de informatie waarover het CGVS beschikt wordt echter geen dorp dat Koruna heet teruggevonden. Wel wordt gevonden dat Nassarawa LGA midden in Kano metropolis ligt en dat het uit verschillende wijken bestaat. Nassarawa is ook het op één na dichtst bevolkte deel van Kano, na Kano Municipal. Dit alles lijkt weinig verenigbaar met uw vage beschrijving van een afgelegen dorpje in Nassarawa.

Verder stelt u dat de mensen van Boko Haram die u toen zag in een huis verbleven dat nog een eind van het dorp zelf verwijderd was (zie CGVS p. 12) en dat het huis er niet uitzag als een plaats waar je kon wonen (zie CGVS p. 11). U reed er langs met de auto en de mensen zouden naar u geroepen hebben, maar u stopte niet, waarop ze zouden geroepen hebben dat ze u zouden vermoorden (zie CGVS p. 11, 12). U stelt zelf dat men via de media de mensen oproept om verdacht

gedrag te rapporteren (zie CGVS p. 11). In dit licht lijkt het weinig waarschijnlijk dat leden van Boko Haram zich zouden ophouden in een onbewoonbaar huis dat vanop de weg blijkbaar duidelijk te zien is en bovendien een langsrijdende taxichauffeur zouden lastigvallen en bedreigen. Dit verhoogt immers de kans dat iemand zich vragen zou stellen bij hun verblijf daar en de politie zou inlichten over hun verdachte activiteiten. Later verklaart u dat ze zich gedroegen alsof ze iets gerookt of gedronken hadden (zie CGVS p. 12), wat eveneens eigenaardig is, aangezien Boko Haram juist de westerse cultuur, zoals de consumptie van alcohol en ander vermaak dat verboden is volgens de shari'a-wetgeving, afzweert. Aangezien Boko Haram u naar het leven zou gestaan hebben juist omdat u informatie over hen zou doorgegeven hebben aan de politie, ondermijnt het bovenstaande reeds in sterke mate de verdere vervolgingsfeiten die u noemt, welke alle voortkomen uit uw vermeende aangifte van de schuilplaats van Boko Haram.

Nadat u de leden van Boko Haram zou aangegeven hebben bij de politie, zou u een brief op uw deur geplakt hebben gekregen waarin stond dat u hun volgende doelwit was (zie CGVS p. 9). Vervolgens werd op 17 december uw vriend Daniël doodgeschoten (zie CGVS p. 9), omdat ze hem met u verwarden (zie CGVS p. 10). Bij zijn lichaam werd een brief aangetroffen waarin Boko Haram de verantwoordelijkheid voor de moord opeiste (zie CGVS p. 13). Nadien treft u een nieuwe brief aan bij uw voordeur, waarin Boko Haram verkondigt dat ze hun doelwit gemist hebben (zie CGVS p. 15). U vermeldt ook dat Boko Haram de aanslagen in Kano aankondigde en dat ze zeiden dat er nog meer zouden volgen (zie CGVS p. 15). Hoewel Boko Haram inderdaad brieven geschreven in Hausa taal verspreidde na de aanslagen op 20 januari (zie informatie administratief dossier), lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze welgeteld drie brieven aan u persoonlijk zouden sturen op enkele weken tijd, om al hun acties toe te lichten. Indien zij u werkelijk naar het leven stonden, was het bovendien interessanter geweest u te laten denken dat zij niet wisten dat u nog leefde, zodat zij u zouden kunnen verrassen op een onbewaakt moment.

U stelt ook dat u in uw wagen beschoten werd en dat u bijna ontvoerd werd door onbekenden (zie CGVS p. 9). Het valt u echter erg moeilijk deze gebeurtenissen concreet te dateren (zie CGVS p. 15, 16), hoewel u wel exacte data verschaft voor de dag waarop u de Boko Haram leden aangaf, de dag waarop uw vriend Daniël vermoord werd en de dag waarop uw huis en wagen afbrandden (zie CGVS p. 9, 10). Uiteindelijk stelt u dat zowel het beschieten van uw wagen als de ontvoering begin januari plaatsvonden, nog voor de gebeurtenissen op 20 januari (zie CGVS p. 16). Echter, wat de ontvoering betreft is dit flagrant in tegenspraak met uw relaas over de opeenvolgende gebeurtenissen na 20 januari. U vertelt eerst dat op 20 januari uw huis en auto vernield werden (zie CGVS p. 9), waarop u naar de politie en rechtbank ging om dit aan te geven (zie CGVS p. 8). Vervolgens beschrijft u uw problemen met Daniël zijn vader en u stelt dat u die dag ontvoerd werd, waarmee u suggereert dat de vader van Daniël hier iets mee te maken zou hebben (zie CGVS p. 9). Na uw bevrijding uit de kofferbak van de auto werd u meegenomen naar het politiebureau, waar uw verklaringen werden afgenomen (zie CGVS p. 10). Op dat moment krijgt u van één van de politie-agenten te horen dat u beter weg zou gaan uit de politiestations, ze zijn immers niet veilig sinds de aanslagen van 20 januari (zie CGVS p. 10). U verklaart hier dus duidelijk dat de ontvoering plaatsvond na 20 januari, en niet ervoor. Deze vage en tegenstrijdige verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u na het aangeven van een schuilplaats van Boko Haram zou ondergaan hebben, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw identiteit geeft u een Nigeriaanse identiteitskaart af, welke een aanwijzing vormt voor uw identiteit. Daarnaast geeft u documenten af van de politie en van de rechtbank, waarin staat dat u onder ede verklaarde dat uw huis en uw bezittingen vernield werden tijdens de aanslag van Boko Haram op 20 januari. Deze documenten werden dus opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en vermelden verder niets over de vervolgingsfeiten die door het Commissariaat-generaal bestreden worden. Zij wijzingen dus niets aan bovenstaande conclusies.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.1.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. In een eerst onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij zijn asielrelaas ten onrechte ongeloofwaardig heeft bevonden. Hij stelt dat zijn problemen in zijn land van herkomst ontegensprekelijk hun oorsprong vinden in de vervolging door de religieuze groepering Boko Haram, die nog steeds een sterke aanwezigheid en invloed heeft in Nigeria. Hij stelt dat de politie niet in staat is om op een normale manier te functioneren omwille van gebrekkige organisatie en corruptie. Daarom kan hij niet rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Hij stelt dat hij een groot aantal details kon verstrekken over de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat hij niet alle antwoorden tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat verzoeker als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Hij stelt dat zijn relaas wel degelijk doorleefd naar voren komt.

2.1.3. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 48/5, §2 tweede lid van de Vreemdelingenwet: *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

Met zijn blote betoog dat de Nigeriaanse politie hem niet kan beschermen maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen toegang heeft tot de bovenvermelde bescherming van zijn nationale overheden of tot andere vormen van bescherming door deze overheden. De Raad wijst er nog op dat de in artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn; ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, zoals blijkt, heeft verzoeker zelf verklaard dat de overheid de bevolking oproep om verdacht gedrag te rapporteren (Gehoorverslag p 11) en dat na het melden van de schuilplaats van leden van Boko Haram, de politie ter plaatse is gegaan en sommige van de leden heeft opgepakt (Gehoorverslag p 12) zodat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk optreedt. Tevens blijkt uit stukken in het administratief dossier (Stuk 15.2.) dat de overheid

maatregelen neemt tegen de religieuze sekte Boko Haram en leden ervan arresteert. Verzoekers loutere bewering kan niet overtuigen.

Waar verzoeker stelt dat uit de vaststelling dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, niet mag worden afgeleid dat hij als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen over feiten die behoren tot de kern van zijn asielrelaas. Bovendien is het asielrelaas van verzoeker voorts behept met tal van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, zodat de commissaris-generaal op grond van deze vaststellingen terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid ervan.

2.1.4. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt. Verzoeker herhaalt dat de religieuze groepering Boko Haram sterk aanwezig is in Nigeria. Hij stelt dat het “ongeloofwaardig” is dat de verwerende partij zou eisen dat hij zich in een ander deel van Nigeria zou vestigen, vermits Boko Haram er toe in staat is hem te vermoorden ongeacht waar hij woont in Nigeria. Dat zijn vrees gegrond is blijkt uit de verschillende moordaanslagen waarvan hij het slachtoffer is geworden.

2.1.5. Inzake het intern vluchtalternatief wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de vervolgingsfeiten die u aanhaalt zich enkel in Kano state afspelen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is het voor een jongeman in Nigeria mogelijk om zich elders te hervestigen in het geval van vervolging door een religieuze groep, zelfs wanneer deze groep gefinancierd wordt door de overheid (zie informatie administratief dossier), wat bij Boko Haram duidelijk niet het geval is. Boko Haram is immers een radicale religieuze groepering die door de overheid wordt bestreden en vervolgd (zie informatie administratief dossier). Men mag verwachten dat iemand die internationale bescherming vraagt, eerst een intern vluchtalternatief in overweging neemt, vooraleer zijn land van herkomst te verlaten. U bent echter rechtstreeks vanuit Kano State naar Europa vertrokken. Uw verklaring dat u nooit ergens anders leefde dan in Kano (zie CGVS, p. 18) is niet afdoende om geen interne vlucht te overwegen. U verklaarde immers een etnische Igbo te zijn, een etnische groep die in andere staten dan Kano state voorkomt (zie informatie administratief dossier). U spreekt bovendien Hausa, Pidgin en een beetje Igbo (zie CGVS, p. 3), zodat u ook vanuit taalkundig standpunt verschillende alternatieven had om u elders in Nigeria te vestigen.”*

Waar verzoeker stelt dat Boko Haram hem overal zou kunnen vinden en er daarom geen intern vluchtalternatief is, wijst de Raad erop dat het motief inzake het intern vluchtalternatief, moet worden samengelezen met het motief in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekers relaas behept is met vaagheden en tegenstrijdigheden. Zoals hierna zal blijken, is verzoeker er niet in geslaagd om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Verzoeker laat bovendien na de motivering over het intern vluchtalternatief op concrete wijze te weerleggen. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij die zich daartoe steunt op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15.1) ten onrechte heeft gesteld dat verzoeker een intern vluchtalternatief in overweging had kunnen nemen alvorens te vluchten naar België.

2.1.6. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij de gebeurtenissen op 19 november 2011 niet gedetailleerd kan omschrijven en daarom zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoeker stelt dat het feiten betreffen die zich reeds een jaar geleden hebben afgespeeld. Hij stelt dat hij tijdens zijn verhoor duidelijk heeft omschreven dat hij de leden van Boko Haram zag in Nassarawa LGA. In welke wijk van Nassarawa dit plaatsvond is een detail dat onmogelijk afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat deze feiten een bijzonder traumatisch effect hebben veroorzaakt bij hem en dat hij zich bijgevolg bepaalde feiten van bijkomstige aard moeilijker kan herinneren.

2.1.7. Waar verzoeker meent dat de door de tegenpartij vastgestelde vaagheden kleinigheden betreffen en door het tijdsverloop uitgelegd kunnen worden verklaard, wijst de Raad erop dat de vastgestelde vaagheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Aangezien de gebeurtenis van 19 november 2011 aan de oorzaak lag van zijn verklaarde problemen, kan er verwacht worden dat verzoeker minstens gedetailleerde en correcte verklaringen kan afleggen over de plaats waar hij op 19 november 2011 de leden van de Boko Haram heeft gezien. De vaststelling dat verzoeker pas na doorvragen een plaats-

naam geeft die dan nog niet verenigbaar lijkt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende: *"In de informatie waarover het CGVS beschikt wordt echter geen dorp dat Koruna heet teruggevonden. Wel wordt gevonden dat Nassarawa LGA midden in Kano metropolis ligt en dat het uit verschillende wijken bestaat. Nassarawa is ook het op één na dichtst bevolkte deel van Kano, na Kano Municipal. Dit alles lijkt weinig verenigbaar met uw vage beschrijving van een afgelegen dorpje in Nassarawa."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijft. Het gegeven dat verzoeker een dorp heeft opgegeven dat niet eens kan teruggevonden worden, alsook de vaststelling dat Nassarawa midden de metropolis Kano ligt en één van de dichtstbevolkte gebieden van Kano is, terwijl hij verklaarde dat de gebeurtenis plaatsvond in een afgelegen dorp, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker nog beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante vaagheden en onjuistheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.1.8. In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat het ongeloofwaardig is dat de leden van Boko Haram zich gedroegen alsof ze iets gerookt of gedronken hadden, omdat zij de westerse cultuur zoals de consumptie van alcohol afzweren. Verzoeker zegt dat het welbekend is dat de consumptie van alcohol en andere geestesverruimende middelen wijdverspreid is in de islamitische wereld, waardoor de verwerende partij niet kan stellen dat alcohol of druggebruik onmogelijk is onder de leden van Boko Haram, mede gelet op de extreme stresssituaties waaronder deze leden staan. Bovendien kan verwezen worden naar een gelijkaardige situatie in Afghanistan waar druggebruik onder talibanleden voorkomt.

In een vijfde onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat het ongeloofwaardig is dat Boko Haram brieven schreef om hun acties toe te lichten, om op deze manier verzoeker bij wijze van verassing te vermoorden. Verzoeker stelt dat het voor deze groepering geen enkel probleem vormt om iemand te vermoorden, ongeacht of er waarschuwbrieven zijn. Integendeel, deze brieven vormen een nuttig middel om anderen af te schrikken.

2.1.9. De Raad beklemtoont dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Afzonderlijke onderdelen kunnen op zich misschien een beslissing niet dragen, maar kunnen in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. De Raad wijst erop dat in casu de overwegingen inzake het alcoholgebruik en de waarschuwbrieven dienen te worden samengelezen met de andere onaannemelijke en vage verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over de gebeurtenissen van 19 november 2011, met name over de geografische situering van die gebeurtenissen en de onaannemelijke verklaringen omtrent de ligging van de schuilplaats van Boko Haram, alsook over de gebeurtenissen die hierna hebben plaatsgevonden, namelijk de vage en tegenstrijdige verklaringen over de datum van de aanslag op zijn huis en wagen en de datum van zijn ontvoering. Aangezien deze gebeurtenissen de kern uitmaken van verzoekers verklaarde problemen, betekent het afleggen van onaannemelijke tot zelfs incorrecte verklaringen daarover, een ernstige ondermijning van de geloofwaardigheid van diens asielrelaas. In het licht van deze vaststellingen is het redelijk dat de commissaris-generaal eveneens vraagtekens plaatst bij de bewering van verzoeker dat de leden van Boko Haram geestesverruimende middelen gebruikten, nu zij juist de Westerse cultuur, met de consumptie van alcohol en ander vermaak afzweren. De onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen over de brieven van Boko Haram dient tevens mede in het licht van de overige motieven gelezen te worden.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de door de verwerende partij vastgestelde verschillende onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in een ander daglicht te plaatsen.

2.1.10. In een zesde onderdeel stelt verzoeker dat hij voldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Hij stelt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn relaas. De commissaris-generaal dient dan ook die documenten te beoordelen in het licht van zijn verklaringen. Hij stelt dat het niet up to date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen.

2.1.11. De Raad wijst er op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig wordt ondermijnd.

Het betoog van verzoeker waar hij nog stelt dat het niet up to date zijn van alle schriftelijke stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen mist bovendien feitelijke grondslag nu in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat verzoekers stukken niet up to date zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting inzake de subsidiaire beschermingsstatus en het begrip ernstige schade. Vervolgens stelt verzoeker dat mensenrechtenschendingen in Nigeria een trieste realiteit zijn en dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen. Hij citeert vervolgens internetartikelen van Amnesty International en stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.1. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87).

Waar verzoeker verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst en naar een internetartikel van Amnesty International, wijst de Raad er op dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekers leven of persoon ernstig wordt bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict, te meer daar in het artikel sprake is over bepaalde delen van Nigeria terwijl verzoeker beschikt over een vestigingsalternatief. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en stelt opnieuw dat mensenrechtenschendingen in Nigeria een trieste realiteit zijn en dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen. Een terugkeer naar Nigeria zou een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

2.3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en stelt dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn en dat de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

2.4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Zoals uit de bespreking van de vorige middelen blijkt, heeft verzoeker niet aangetoond dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op deugdelijke motieven.

2.4.2. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER